

L'MP3

1r premi al IX Certamen Literari *Escrits a la tardor* Vila de L'Eliana-2010

L'agent Bernat Peris respirà profundament per a relaxar-se mentre engegava l'ordinador. Era la primera vegada que arribava tard des de feia tres anys, quan ingressà a la Policia, però només duia un parell de setmanes a la Judicial i la mitja hora de retard l'havia intranquil·litzat un poc. A l'entrada s'havia creuat amb Jordi Prats, l'agent amb qui l'havien emparellat per al període d'aprenentatge. Aquest no li donà temps a disculpar-se. Li va dir que tornava de seguida, i que anara inspeccionant i transcrivint, si calia, el que hi havia enregistrat a un aparell d'MP3 que trobaria dins d'un sobre, damunt de la seua taula.

Bernat connectà l'MP3 a l'ordinador i començà a revisar el contingut. Aparentment, tot eren cançons, però trobà uns arxius sense títol, marcats automàticament com a REC01, REC02... fins a 16 pistes en total. Ja tenia per on començar. Després de comprovar les dates de les pistes, va connectar els altaveus per a verificar que eren enregistraments de veu. Obrí el Word i es disposà a transcriure el contingut.

Dilluns 18 de juny

Pista 1

Diane, són les sis de la vesprada. Ho sabia: acaba d'eixir i va caminant carrer avall, sembla que va a la parada de l'autobús. Si anara al súper a comprar duria el xandall d'estar per casa, però s'ha

arreglat. Potser vaja cap al centre, o ha quedat amb algú. No puc arriscar-me a seguir-la a peu. He fet bé en esperar dins del cotxe. Anem cap allà.

Pista 2

Diane, són les sis i vint. La cosa es posa interessant. He seguit l'autobús, el 8. Què curiós, que aquesta vesprada que lliurava prenga el camí del treball. Però no. Ha baixat i ha girat per darrere de l'autobús. Quasi em veu. Ha creuat el carrer i acaba d'entrar a un bar. De segur que ha quedat amb Elisa, i això que m'ha dit que no hi aniria a la cita amb ella. He fet bé en no refiar-me. Quan anit telefonà la seua amiga no em va fer gens de gràcia. És una bruixa capaç d'enverinar-ho tot. Es posa la disfressa de progrè; però en el fons no és més que una amargada que no suporta veure les seues amigues amb parella, mentre que ella està més sola que la una. Jo no sé per què Glòria li fa tant de cas. Quan parla per telèfon amb ella, sembla hipnotitzada. "Clar que sí", "tens raó", "és cert", "si jo també ho veig" Glòria no em diu clarament de quina cosa parlen, tanmateix no cal ser un detectiu titulat per a esbrinar allò que no es diu. Elisa realment no li està preguntant pel treball, o per la programació de la tele, o per la roba que pensa comprar-se, perquè Glòria només fa que assentir i deixar que parle l'altra.

Bé crec que he de baixar i aguitar per les cristalleries del bar. Vaig cap allà.

Pista 3

Diane, són les sis i mitja. És increïble! Està amb un "tio"! No sé qui és, no l'he vist mai, però estan els dos asseguts parlant mentre

prenen un café. No m'ho puc creure. Mala puta! Qui és ell? Per què queda sense dir-me res? Alguna cosa amaga, però jo me n'assabentaré. Clar que sí.

Pista 4

Diane, són les dotze i quart de la nit. No he pogut traure res en clar. En poc més de mitja hora han eixit del bar, s'han acomiadat i ha tirat cadascú per un costat. Aparentment, res sospitós, a no ser que mentre es donaven la mà ell li ha fet un apretonet al muscle. Un gest que em fot molt. O no era la primera vegada que es veien o al "tio" li agrada palpar el que no deu. No puc creure que Glòria me l'estiga pegant amb un altre. Amb mi té tot el que vol. No hi ha ningú que l'estime tant com jo. A quin sant queda secretament amb algú? He fet temps abans de tornar. Quan li he preguntat com havia anat la vesprada m'ha dit que ha estat netejant la casa. No li he fet cap comentari. Tampoc ho he fet quan l'ha cridada la entranyable Elisa. A diferència d'altres vegades, la conversa ha durat molt poc i l'ha clos amb un "ja parlem demà, et cridaré des del treball" Massa misteri. Quan m'ha avisat per a sopar, li he dit que no tenia fam. M'ha vist amb el got de whisky a la mà i ha fet un imperceptible gest de desaprovació. I a ella què li importa? Això li dec haver dit a crits una hora més tard, quan m'ha tornat a preguntar si no sopava i jo ja anava pel cinqué got. No és possible que m'estiga posant les banyes. No és possible!

Quan Bernat acabà de teclejar l'últim fragment, el seu company Jordi, que feia uns moments que havia aplegat al despatx, va llegir la transcripció des del principi.

–Què et sembla? –preguntà Jordi.

–D'entrada, crec que es tracta d'un marit que segueix la seua esposa perquè no es refia i es troba amb què la dona li l'està pegant.

–Tan clar ho tens ja?

–No –digué Bernat–. No m'has contat encara el motiu pel qual estem investigant açò.

–És que el sé. Només et puc dir que l'MP3 l'han trobat en l'escorcoll que ahir ordenà el jutge en una vivenda. Quan l'inspector anava a informar-nos, ha tingut que eixir de sobte, i fins que no torne no podem llegir l'informe inicial del cas que s'ha quedat al seu despatx.

–Bé, si hi ha una orde judicial per a escorcollar la casa, no deu tractar-se d'un delicte qualsevol –afirmà Bernat.

–No cal ser Sherlock Holmes per a fer eixa deducció.

–L'MP3 pot ser una prova concloent?

–Ni idea. Crec que és una troballa casual –va contestar Jordi.

–Haurem de continuar transcrivint.

Dimecres 20 de juny

Pista 5

Diane, són les tres. Altra prova incriminatòria: acaba d'anar al banc. Duc dos dies vigilant-la. Per la vesprada no hi ha cap problema, perquè isc de treballar abans que ella, però a migdia he de fer canvis o deixar a soles als company del torn per veure que fa quan torna a dinar. Aparque a l'altre carrer i esguarde des del bar d'enfront mentre menje un entrepà.

Hui ha eixit un poc més prompte i ha anat directament al caixer a traure diners. Mai ho sol fer. Sóc jo qui hi vaig i ella em va demanant el que necessita. Però ara no. Sembla que té despeses de les quals no em vol parlar. Algun regalet? Una prova d'amor? Ho esbrinaré tot volguda Glòria. Qué et penses?

He de tornar al treball, el Rocky s'ha quedat sol i no vull que es farte. Vaig a necessitar que seguisca col·laborant.

Pista 6

Diane, són les huit de la vesprada. M'ha vingut just arribar al banc. Casualitats de la vida, que precisament dijous obrin aquesta sucursal. No duia la llibreta perquè no em donava temps de pujar a casa, però li he contat a l'empleat que la meua dona havia tingut dificultats per a traure diners i volia saber si hi havia cap problema. Després d'estar teclejant cara l'ordinador uns minuts, m'ha confirmat el que jo sospitava: "La seua dona ha retirat dos-cents euros hui, i no ha quedat enregistrat cap intent cancel·lat d'alguna altra operació" M'he excusat i li he demanat un extracte per a comprovar el saldo en casa. Es curiós, des de fa dos anys i mig que vivim junts he fet passar Glòria com a la meua esposa en moltes ocasions, però ara, quan el banquer m'ha dit "la seua dona", m'ha caigut com una patadeta als collons. És com si, de sobte, les banyes pesaren més si estàs casat.

- Qui pot ser Diane? –va preguntar Bernat.
- Aparentment, la persona a qui van dirigides les gravacions.
- No acabe d'entendre quin sentit té registrar com descobreixes que la teua dona et posa les banyes i enviar-li-ho a un altre.
- És una imitació, crec –suggerí Jordi.
- A qui està imitant?
- O ets massa jove o has vist poca tele en esta vida.
- Sóc jove i veig bastant la tele, sobre tot els esports.
- Al nostre cornut li van més les sèries policíiques –digué Jordi–, però no vull precipitar-me. Seguim escoltant.

Dijous 21 de juny

Pista 7

Diane, són les dotze i vint de la nit. Em fa mal el cap i em costa molt d'esforç lligar els fils solts d'aquesta història. Damunt quasi clave la pota. He d'aparentar normalitat absoluta i, tanmateix m'he posat com una fera discutint sobre el canal de la TV que volia veure. He tornat a prendre massa whisky. Per poc em traeixen els nervis i li demane explicacions sobre els diners que ha tret del banc. Què s'ha pensat ella? Jo soc qui controla els diners. Guanye el doble de sou; amb els "extres" del cap de setmana a la disco, també treballe més hores i, què collons! estic a ma casa i soc qui du els pantalons. Si es creu que per la merda de jornal que porta pot anar disposant dels diners com vulga, està molt equivocada. Podia quedar-se a casa i no anar a eixe magatzem cutre a etiquetar i embossar roba per a xiquets. Menut treball! I quan la coneguí a la discoteca em va dir que es dedicava "a la confecció" Deu sentir-se molt realitzada, com diria Elisa, l'abanderada de la lluita pels drets de la dona.

El que faig jo sí que és un treball útil. S'ha de mantindre l'orde. Hi ha molta gent que es pensa que pot fer el que vulga. Massa xiquets mal criats i delinqüents immigrants que es creuen molt llestos. Tanmateix ací estem nosaltres per a parar-los els peus, i més, si cal. L'uniforme ja no els espanta, però saben el que hi ha sota la roba. Si t'ho proposes, poden percebre la tensió dels teus músculs. En veure't els bíceps, ja en tenen prou. D'una punyada pots obrir-li el cap a qui et vacil·le. I si cal, desenfundes la pistola i s'ha acabat la "xuleria".

Això és treballar, i no la merda que fa la Glòria. La meua feina és necessària per a que les coses siguem com cal. Jo m'enfronte al mal. Inclòs pose en perill la meua vida quan em fan algun encàrrec extralaboral. Som una peça fonamental perquè l'engranatge de la societat funcione bé.

El cap m'està matant. Vaig a intentar dormir.

–Per un moment he pensat que és un policia –va dir Bernat–. Du uniforme, té una pistola, es preocupa per mantindre l'orde...

–No sé, encaixa més que siga un guàrdia de seguretat.

–I fa hores extres en una discoteca.

–També podria ser un ex-policia, però espere que no siga així –va precisar Jordi.

–Per què?

–Em dona la impressió que no és massa major -contestà Jordi-. Si ha sigut policia i ja no ho és, o ha patit un accident o l'han tirat del cos.

–Perquè expulsen a algú deu haver-ne fet una ben grossa.

–A més és bastant masclista, no?

–I fatxa –afegí Bernat.

–Cosa que no ajuda a millorar la imatge que alguns tenen de nosaltres.

–El que és cert és que li agrada molt jugar a detectius.

–Li agrada “Twin Peacks”.

Bernat no sabia què era això de “Twin Peacks”. Dissimulà el seu desconeixement mentre s'esforçava en recordar alguna cosa relacionada amb eixe nom, però no se li acudí res.

–És una sèrie televisiva que van emetre fa anys –aclarí Jordi–. El protagonista era un detectiu que investigava la mort d'una xica. Durant setmanes va captivar l'audiència, que especulava sobre qui hauria matat Laura Palmer.

–I això què té a veure amb aquest cas?

–El detectiu gravava les seues observacions per a enviar-les a la seua secretària, una tal Diane.

–Vols dir que el tio aquest actua com si fora el protagonista de la sèrie? –va preguntar Bernat.

–Això pareix.

Divendres 22 de juny.

Pista 8

Diane, són les tres i deu. Glòria acaba d'eixir de casa cap a la parada de l'autobús. Sembla que no ha variat la rutina, encara que no l'he vista arribar perquè he anat directament al seu treball. Ha tingut una bona idea, el Rocky. Quan aquest matí li he dit que volia tornar a escapar-me a migdia, ha insistit en saber en quin bullit estava posat. Li ho he contat i s'ha interessat prou, tant que ha començat a fer càbales pel seu compte. Després, mentre fèiem la ronda per la zona de descàrrega de mercaderies hem pogut parlar amb certa tranquil·litat. Aleshores m'ha exposat la seua teoria: Glòria i el seu maleït acompanyant ja es coneixien abans, potser treballen al mateix lloc, per això no queden en acabar la jornada, perquè no se n'adonen els companys. Els diners són per a fer-li un regal. Despús-demà és sant Joan. Igual li diuen així i vol tindre un detallet amb ell. La línia d'investigació, com diu el Rocky, ens du al magatzem. I allí m'he presentat a les dues i deu minuts. Per assegurar-me, he preguntat per Glòria i m'han dit que se n'acabava d'anar a dinar. Li he explicat al xic que m'atenia que, en realitat, no la buscava a ella, sinó al seu company Joan. M'ha preguntat si em referia al de manteniment, i jo he contestat que no ho sabia, però em semblava que era un company que es duia molt bé amb ella. El xicot ha alçat els muscles i m'ha dit

que anava a avisar-lo. Poc després ha aparegut un "tio" que deuria tindre uns cinquanta anys i no se semblava gens al "paio" del bar. Li he dit que m'havien informat que allí treballava un tal Joan, de Benicàssim, però em pareixia que no era ell. M'ha contat que hi treballava un altre Joan, però estava de baixa i no recordava d'on era. M'he disculpat i me n'he vingut al bar a dinar. Caldrà seguir la pista del regalet.

–Aquesta història cada vegada és més increïble. No has pensat que simplement puga ser una ficció gravada per un aspirant a escriptor?

–Home, cap eixa possibilitat –respongué Jordi-, però, donat el cas, seria més lògic escriure directament la història i no gravar-la. Les pistes estan enregistrades de seguida, sense cap interrupció ni vacil·lació. No creus que sembla massa facilitat creativa?

–Potser. A més, si jo plagiara la idea de les gravacions de la sèrie, com a mínim li canviaria el nom a la secretària.

–Bona observació.

–De tota manera, la història pareix massa enrevessada per a ser real –digué Bernat–. Ens ajudaria molt saber què estem buscant exactament.

Pista 9

Diane, és la una de la nit. Açò no té trellat. Vull aparentar que no sospite res, però no puc. Com vaig a dissimular quan ella està burlant-se en la meua cara? Tot ha començat mentre sopàvem. M'ha dit que diumenge haurem d'anar a dinar amb la seua família, perquè és l'aniversari d'Enric, el seu germà fadrí. Això ja no m'ha fet gens de gràcia, però ha posat la guinda al dir-me que ella havia quedat demà

amb Elisa per anar de compres, i jo faria bé en acostar-me a casa de sos pares a dur-los el que fera falta per al dinar del dia següent. Molt llesta ella. Jo me'n vaig a fer de criadeta i li deixo el camí lliure per a que pugui anar sense problemes a comprar-li el regalet al seu estimat Joan. He sigut massa estúpid. En lloc de dir-li que tenia alguna cosa a fer, he començat a cridar com un boig perquè havia quedat amb la bruixa d'Elisa. La discussió ha pujat de to i he passat a retraure-li que anara a gastar-se diners. Ha sigut un error, perquè ella m'ha tirat en cara les despeses del gimnàs i les pastilles que em compre. M'he desbaratat i entre insults li he amollat allò dels dos-cents euros. Li ha canviat el semblant i s'ha posat a cridar: que si l'espia, que quina falta de confiança... M'ha tret de les meues caselles. Encara resultarà que soc jo el dolent de la pel·lícula. I no parava. I vinga cridar, provocant-me. L'he agafada del coll i li he pegat quatre sacsons. No m'ha quedat més remei. Estava histèrica. I de colp i sobte li ha canviat el geni. Amb els ulls desorbitats ha començat a recular espantada, cobrint-se la cara amb els braços. Això em fot molt. Es comporta com si jo l'anara a matar. En realitat, a les dones els agrada fer-se les víctimes. No distingeixen entre que els peguen una pallissa i que els paren els peus quan els agarra un atac d'histerisme.

S'ha passat mitja hora tancada al quart de bany. Per un moment quasi tire la porta a terra, però, recuperant el seny, he pensat que si l'acollone massa prendrà precaucions i serà més difícil pillar-la. Quan ha eixit, se n'ha anat directament al dormitori sense dir res. Ara quan vaja jo estarà fent-se la dormida. Demà serà un altre dia.

Jordi i Bernat restaren en silenci. Havien intercanviat comentaris mentre anaven transcrivint aquest últim tros i els dos compartien el mateix pensament. Fora qui fora, no estava bé del cap. I un boig gelós

és perillós. Si la història era verídica, algú ho anava a passar malament.

Dissabte 23 de juny.

Pista 10

Diane són les onze del matí. Hi ha novetats. Ara estic al cotxe, esperant que Glòria isca de casa. En despertar-me aquest matí he decidit que cal reconduir les investigacions. He de seguir una estratègia més convencional: espia-la per descobrir què fa a les meues espatlles, i anar tancant el cercle. Quan Glòria ha baixat al forn, he cridat al telèfon d'atenció al client del banc. He dit que a la meua dona li havien furtat la bossa de mà i que volia anul·lar la targeta de crèdit. M'han demanat el número del seu DNI. Afortunadament, la cartera estava damunt de la taula, ja que només havia agarrat unes monedes per a comprar el pa. Bona sorpresa m'he endut al trobar junt al seu carnet un paperet amb un número de telèfon mòbil i un nom escrit. He acabat la gestió amb el banc, m'he copiat el que posava al paper i l'he deixat on estava. De seguida ha tornat Glòria. Pràcticament no ens hem dirigit la paraula. Quan estava arreglant-se li he dit que havia d'eixir. No m'ha contestat. Tanmateix tinc un nom i un número... . Vaig a tallar, que Glòria acaba d'eixir.

Pista 11

Diane, és la una del migdia. Glòria ja està en casa. L'he seguida i he comprovat que era cert que havia quedat amb Elisa. Han anat caminant fins a un establiment de mala mort, una "tenda solidària" d'una O.N.G. de dones marginades o un romanç per l'estil, segons posava al cartell de la porta. Quasi les perd, perquè jo anava parant

i arrimant el cotxe en doble fila fins que s'allunyaven, i tornava a avançar per a parar altra vegada, i així durant quasi mitja hora, més o menys el mateix temps que han tardat en eixir. Glòria duia una bossa gran amb un paquet cilíndric dins, i Elisa portava una bosseta més menuda. De camí a casa han parat a la terrassa d'un bar i s'han pres un café. Poc després, s'han alçat i ha tirat cadascuna per una banda, però Elisa li ha donat la seua bossa a Glòria abans d'acomiar-se. Vaig a pujar, que no vull alçar sospites.

Pista 12

Diane, són les tres de la matinada. Duc dues hores davant l'ordinador i ja em ploren els ulls. Hui no he treballat a la disco perquè tenia torn de vesprada al centre comercial. En tornar a casa he trobat Glòria al sofà veient la tele. M'he apropat i he començat a acariciar-la, però m'ha dit que estava cansada i, com que no tenia fam, se n'ha anat a dormir. Quin panorama! Dissabte, i sol al sofà. He telefonat al Rocky, i l'he convidat a la pizzeria. Mentre sopàvem l'he posat al corrent del descobriment del paperet a la cartera de Glòria. Ell pensa que no dec cridar al número de telèfon. Hauria de fer preguntes per obtenir informació sense revelar la meua identitat. Si es tracta del seu amant, qualsevol cridada estranya el posarà sobre avís i serà més difícil pillar-lo. Aleshores m'ha donat una bona idea: buscar el nom en Internet. Diu que amb paciència puc trobar més del que em pense. Hem continuat sospesant possibilitats entre whisky i whisky en un "bareto" a prop de la pizzeria. Sé que puc comptar amb ell per a qualsevol cosa, inclòs alguna visita intimidatòria al "Don Juan" que vol furtrar-me la parella. És el millor amic que tinc. Rocky & Ricky, com ens deien fa anys. Ell em va introduir a l'empresa de seguretat on

treballem, i també em va recomanar a la disco. És un “tio” de puta mare. Quan ja anàvem entonadets m’ha dit obertament que envie Glòria a fer la mà, que la tire al carrer, que la casa l’he llogada jo i no tinc perquè acollir a qui em posa les banyes. Però no puc. Ella no em pot trair. Aquesta relació no pot trencar-se. No ho permetré.

El Rocky volia que me n’anara de festa amb ell, però he volgut tornar a casa. Estava impacient. He engegat l’ordinador i he obert el Google. Amb la sensació d’estar a punt de descobrir el culpable, he teclejat “Bàguena”. Immediatament s’ha desplegat una pàgina amb els deu primers resultats de més de 69.000 d’eixe puto nom. He vist molt i no he vist res. Rocky ja m’ha dit que cal molta paciència, que he d’anar mirant i remirant, que quan menys m’ho espere apareixerà alguna dada clau. No serà hui. Glòria du més de cinc hores dormint. Ja deu estar prou descansada. Ara li toca complir amb mi. Si no té ganes, que s’aguante. Jo sí que en tinc.

–Per fi més dades concretes! –digué Bernat, mentre prenia el bolígraf i el full a banda on havia fet anotacions.

–Ara sabem que treballa de segurata a un centre comercial.

–I el seu nom deu ser Ricard, per allò de Ricky –va deduir Bernat.

–També diu que viu a un pis llogat.

–I que a l’amant de la dona li diuen Bàguena

–No és massa, però ja tenim alguna cosa que posar a l’informe – va dir resignadament Jordi.

–Vinga, amen a seguir, que açò s’està fent molt llarg.

Diumenge, 24 de Juny.

Pista 13

Diane, són les onze de la nit. He començat el dia sobresaltant-me, ja què m'ha despertat Glòria dient que faríem tard al dinar. Quan m'he adonat que passaven de les dotze he pensat que li havia sobrat temps per a haver acudit a la cita secreta mentre jo dormia la ressaca de la nit anterior. Al poc he descobert que les bosses estaven a la vista, damunt del sofà. Em fot admetre-ho, però això volia dir que no es tractava d'un regal per al seu amigueta, suposadament anomenat Joan. La hipòtesi més plausible era que havia comprat un detall per al seu germà i havia tret els diners del caixer, perquè en aquella tenda tan cutre segur que no tenen dactàfon per a cobrar amb targeta. De tota manera, queden molts punts foscos que cal aclarir. No són dos-cents euros massa diners per a un regal? I per què m'amaga la cita en el bar de l'altre dia? Qui és aquell tio?

Per inèrcia, quasi sense parlar, hem pujat al cotxe i hem anat a casa dels pares. No ha dit ni piu, cosa que també és sospitosa. Anit no volia fer l'amor i la vaig forçar, però això no és motiu. No sé a què ve que hui estiga tota ofesa. Ho fa per empenyar-me. Sap que no puc viure sense ella, que soc l'home de la seua vida. Tampoc és la primera vegada que hem discutit i li he tingut que parar els peus. Despús-ahir ni li vaig posar la mà damunt, com ha ocorregut en alguna ocasió. Les discussions són inevitables en totes les parelles, i els mascles, de vegades, no podem controlar tota la força que ens caracteritza. Però ella segueix sense amollar paraula. És clar que se sent culpable per alguna cosa que vol amagar. Però jo tornaré les coses al seu lloc. Ja ho veuràs.

El dinar ha estat com sempre. Converses superficials i una bona dosi de nostàlgia dels temps passats, naturalment dedicada a l'Enric, el xiquet de la casa que hui feia vint-i-dos anys. Ha estat millor així,

perquè tots han notat com Glòria ni s'ha girat cap a mi, que seia al seu costat, ni m'ha dit res en tot el dinar. La situació s'ha posat molt incòmoda quan Glòria ha canviat de tema al preguntar-li un parell de vegades si ja ens fèiem l'ànim de tindre descendència.

A la fi ha arribat l'hora del pastís, dels ciriets i dels regals. L'Enric s'ha desfet en agraïments pel "nostre" obsequi: Una espècie d'estoreta hindú feta a mà per dones repudiades en un taller d'una O.N.G. anglesa. Increïble! Quina barreja de delicadesa i consciència solidària amb el segell inconfusible de la predicadora de la igualtat. Precisament, el següent regal era de part d'Elisa. Es tractava d'una caixeta de fusta amb un elefant incrustat a la tapa, com les que es troben a patades en els "Tot a 100", però amb el mèrit d'estar feta per adúlteres hindús, això sí. El remat ha sigut que en el mateix paper que envoltava la caixeta li havia escrit dos versets per a felicitar-lo. Què tendre! L'Enric quasi es posa a plorar per l'emoció. Si no fóra per que els olore a un quilòmetre, diria que aquest xicot està amariconat

Després el pare se n'ha anat a dormir i, mentre les dones escuraven, l'Enric i jo hem eixit a fer-se un cigarret. Era la meua. Li he preguntat si no trobava sa germana un poc rara. M'ha fet un gest d'interrogació i he començat a "sincerar-me". Li he dit que necessitava el seu consell, que la relació amb Glòria estava passant una xicoteta crisi i jo no sabia què podia fer. Li he contat que m'ocultava cites amb altra gent, que treia diners del caixer d'amagat, que estava molt irritable i discutíem per res. Bo, no he volgut queixar-me massa, perquè si em mostrava dèbil no resultaria creïble, però havia de ser lo suficient dramàtic perquè no pensara que no tenia importància i li ho amollara sense més a sa germana. No vull que la previnga, sinó que em conte qualsevol cosa que trobe estranya. Amb tot, durant la vesprada m'ha paregut veure en l'Enric algun gest de complicitat. Fins i tot la mare,

malgrat l'actitud seca de sa filla, ha estat molt amable amb mi. Sembla haver oblidat que visc en pecat amb la seua xiqueta. En acomiadar-nos, ens ha donat una bossa amb pastes, pa i dos "tuppers" amb sobres del dinar.

Adés hem arribat a casa i el mateix que ahir. "He dinat massa i no tinc fam; me'n vaig a dormir" Vaig a posar-me un poc a l'ordinador.

Jordi es posà dret i estirà el cos. Duien varies hores asseguts. La transcripció es pot fer interminable si has d'anar alternant el "play" i el "pause" per a que et done temps a teclejar. Les noves tecnologies només ixen a la tele. A les comissaries sols arriben promeses.

–Falta poc per a l'hora de dinar –digué Jordi-. Perquè no parem ja?

–Només ens queden tres pistes. Jo seguiria.

–No sé si val la pena. Mentre no torne l'Inspector no tenim la clau per a interpretar la validesa d'aquestes dades.

–Mira, ni per a tu ni per a mi. Fem una pista més i, si s'allarga molt, tallem i anem a dinar –va proposar Bernat.

–Val.

Pista 14

Diane, són les dotze i mitja de la nit. Per fi una troballa interessant. He estat al voltant d'una hora revisant les referències del Google sense èxit. Ja amb la idea de gitar-me, he anat a la cuina buscant alguna cosa que tirar-me al pap. Damunt del banc hi havia mitja coca amb nous i panses que ens havia donat la mare de Glòria. La sorpresa ha sigut descobrir que el paper que l'embolicava era el mateix que havia envoltat el regal d'Elisa per a l'Enric. Estava llegint la dedicatòria cursi quan, de sobte, m'ha cridat l'atenció la lletra. A

l'instant he tingut la certesa, però he volgut comprovar-ho. He eixit al saló amb el paper a la mà i l'he vista. Damunt de la taula estava la cartera de Glòria. L'he oberta i he tret el paperet. No hi ha dubte. Ambdós escrits els ha fet la mateixa persona. El que no acabe d'entendre és per què la capitana de l'alliberament femení es posa a fer de Celestina. Demà li ho consultaré al Rocky, que és d'allò més intel·ligent. De moment, hui ja tinc en prou.

Els dos agents decidiren parar i se n'anaren a un bar pròxim que feien menús prou barats. Bernat era fadrí i compartia pis amb dos companys policies. Cap dels tres tenia vocació de cuiner. Jordi estava casat, però vivia a l'altra punta de la ciutat. No li compensava anar i tornar a casa. Ambdós desconnectaren la ment del cas mentre dinaven, però prenent el café van reprendre els comentaris. Sense conèixer el desenllaç era difícil triar els sospitosos. Bernat desconfiava del Rocky. Si el seu amic li ho demanava, gustosament li podria fer una visita al Bàguena per a llevar-li les ganes d'apropar-se a Glòria. Jordi es basava més en les probabilitats. Aquests casos acabaven freqüentment amb l'agressió a la parella.

–És cert que ha tingut un comportament violent, però sembla que vol salvar la relació per damunt de tot -va objectar Bernat.

–Fa coses que encaixen plenament amb el perfil psicològic d'un agressor, inclosa la idea d'una relació que ningú pot trencar.

–Li estan posant les banyes i està gelós. Fins a cert punt és normal...

–Normal? Segueix la dona, li controla els diners, desconfia dels companys de treball, involucra el germà, juga a ser detectiu, té una arma.... –argumentà Jordi–. Està boig i és un perill.

Dilluns, 25 de Juny.

Pista 15

Diane són les quatre. Com lliure aquesta vesprada, tinc unes quantes hores per davant fins que torne Glòria de treballar. Entraré una altra vegada a Internet. He de seguir buscant perquè açò és un embolic. El Rocky diu que no li quadren els comptes. Si Glòria coneix un tio i li agrada, recordarà el seu nom sense necessitat d'anotar-lo. I si li dóna el número del mòbil, el més lògic és que se'l grave o que li l'escriga ell. Per què l'escriu Elisa. No sé. El Rocky diu que probablement no es tracte de cap amant, que m'he obsessionat. O potser el tal Bàguena és una peça solta. Tanmateix, si no es tracta d'una aventura, quina relació té amb Glòria? Era ell el del bar? Em falta trobar alguna dada que li done sentit a tot açò. De moment, l'únic nexa és Elisa. Però, què pinta ella realment?

En aquell moment va entrar un company al despatx i els donà el que faltava. Per fi, l'Inspector els havia enviat l'informe inicial amb les dades que el jutge considerava oportunes i els detalls per a valorar si la història que estaven transcrivint era o no important per a l'aclariment del cas. Obriren el sobre i llegiren el contingut amb silenci, mentre el desànim s'escampava per aire. El fet d'haver treballat tot el matí sense conèixer el desenllaç semblava haver generat la il·lusió d'arribar a temps d'evitar el delicte. Quasi obliden que, si estaven investigant l'MP3, era perquè el delicte ja s'havia comés. L'informe els va tornar a la realitat. Es complien els pitjors presagis.

Pista 16

Diane, són les sis de la vesprada. Ja ho tinc tot clar. No m'estan posant les banyes. És pitjor. Quan duia quasi una hora navegant, he anat a per un got per a posar-me un whisky. Sorpresa! Glòria havia oblidat el seu mòbil damunt del banc de la cuina. El primer impuls ha sigut buscar a l'agenda: cap rastre del sospitós. Després he mirat les cridades: res en les perdudes, però al registre de les cridades realitzades n'hi havia una a un número no memoritzat. Ho he comprovat. Era el de Bàguena. El va cridar ahir diumenge a les deu del matí, mentre jo dormia. Doncs jo no anava tant desencaminat, he pensat. Li diuen Joan i l'ha cridat per a felicitar-lo. Què idiotaestic!. Mentre cavil·lava, he vist la coca amb panses. M'he tallat un tros i he tornat a rellegir la felicitació per a l'Enric. Aleshores, he notat que se m'enganxava el paper al dit. Era una etiqueta adhesiva de la tenda solidària. De sobte m'ha vingut la idea com un llamp. No és Elisa. La clau és l'O.N.G. He soltat l'adhesiu i me l'endut a l'ordinador. He teclejat l'adreça i he polsat "enter". A la pantalla s'ha obert la web "Petjades d'Emily W. Davidson". Segons la presentació, es tracta d'una O.N.G. dedicada a lluitar per la igualtat i a defensar els drets de la dona, tot en honor d'una boja que se suïcidà en un hipòdrom britànic. He anat desplegant i remirant totes dels finestretes del menú, fins que he arribat a la secció "Digues prou" a càrrec de l'il·lustre advocat Jaume Bàguena. Vaja!, no li diuen Joan. A la capçalera de la pàgina una foto em confirma que és el mateix paio que prenia café amb Glòria la setmana passada, el mateix que figura com a coordinador de l'organització a València. La secció va dirigida a les dones maltractades i està farcida de cartes amb queixes pel tracte que reben dels hòmens i de missatges incitant a la rebel·lió: No aguantés més, digues prou! Sigues valenta i crida'ns!. Dos números de telèfon: un fixe i un altre per a emergències, el mòbil del mal parit de Bàguena.

Els pensaments han brollat al meu cap a massa velocitat. Un advocat. Per què? ¿Què ha d'anar contant Glòria a ningú? De què es pot queixar? Qui la marejada? Bo, això ja ho sé: la veu que clama contra la maldat del gènere masculí, l'Elisa en estat pur. Maleïda sigues. Has hipnotitzat la meua xiqueta i l'has abocat a l'infern. Perquè açò va a ser un infern, Glòria, Te'n penediràs tota la vida. Amb mi no es juga. Haguera sigut millor posar-me les banyes. Què pensaves fer, Glòria? Denunciar-me? Pobreta dona maltractada. Ara sí que vas a saber qui soc jo. I tant. No et van a quedar més ganes de denúncies. Això ho tens assegurat, amor meu.

El veïnat, alertat pels crits i els cops, va avisar la policia. Com que ningú obrí la porta, la van forçar. S'emportaren Glòria a l'hospital. No hi estava l'agressor. Cap veí recordava els seus cognoms i a la bústia no hi figuraven. Tampoc l'amo del pis pogué ajudar perquè el tenia llogat sense contracte. A l'endemà tornaren amb una orde judicial per a realitzar un escorcoll minuciós. Un veí els informà que Ricard treballava en un centre comercial.

Ricard Roig no va tornar a casa ni es presentà al treball. Abans de fugir s'endugué la documentació i tragué diners del caixer. A l'endemà de bon matí buidà el compte en una sucursal dels afores de la ciutat. Era conscient que havia malferit Glòria, si no l'havia mort, i opta per desaparéixer una temporada. L'apartament del Rocky a Cullera era un bon amagatall i quedava més prop de la discoteca, on discretament podria treballar alguna nit.

Glòria Mateu va ingressar inconscient i amb vàries fractures al servei d'urgències. Havia rebut cops al cap, a la panxa i a l'esquena. Quan recuperà la consciència al dia següent, va declarar que l'havia

agredit un lladre. A Elisa li costà més d'un dia convèncer la seua amiga perquè contara la veritat a la policia. Tanmateix, tan prompte les ferides es curaven, la por s'instal·là de nou dins d'ella. Bloquejada pel pànic, Glòria es conformava només amb no tornar a veure Ricard. La seua amiga l'acollí a sa casa.

El primer dia que Glòria va eixir al carrer, va retirar la denúncia.